

HØJESTERETS KENDELSE

afsagt mandag den 28. april 2025

Sag 79/2024

Anklagemyndigheden

mod

T

(advokat Anders Schønnemann Olesen, beskikket)

I tidligere instans er afsagt kendelse af Østre Landsrets 22. afdeling den 4. juni 2024 (S-3473-22).

I påkendelsen har deltaget tre dommere: Jens Peter Christensen, Kurt Rasmussen og Kristian Korfits Nielsen.

Påstande

T har nedlagt påstand om, at landsrettens kendelse ophæves, og at sagen hjemvises til realitetsbehandling i landsretten.

Anklagemyndigheden har nedlagt påstand om, at landsrettens kendelse stadfæstes.

Sagsfremstilling

Ved Københavns Byrets dom af 14. oktober 2022 blev T idømt en tillægsstraf på 8 måneders fængsel for overtrædelse af straffelovens § 245, stk. 1, jf. § 247, stk. 1, og lovgivningen om euforiserende stoffer.

T ankede dommen med påstand om frifindelse, subsidiært formildelse af straffen.

Ankesagen blev berammet til hovedforhandling i landsretten den 4. juni 2024.

Det havde ikke været muligt for landsretten at forkynde indkaldelsen til retsmødet den 4. juni 2024 for T, der ifølge politiets oplysninger befandt sig i Pakistan. Anklagemyndigheden påstod anken afvist efter retsplejelovens § 920, stk. 3, under henvisning til, at T ikke havde oplyst, hvor i Pakistan han befandt sig, og at det ikke på anden måde havde været muligt at forkynde tidspunktet for retsmødet for ham. Forsvareren for T anmodede om, at retsmødet den 4. juni 2024 fastholdtes og oplyste, at han den 27. maj 2024 havde været i kontakt med T og informeret ham om retsmødet. Forsvareren fremlagde en sms-besked, hvor T gav udtryk for, at han ønskede at deltage i retsmødet. Forsvareren fremlagde endvidere kopi af en flybillet for T med afgang fra Lahore, Pakistan den 31. maj 2024 og med ankomst i Danmark den 1. juni 2024.

Den 3. juni 2024 oplyste Ts forsvarer, at T var blevet syg og derfor var forhindret i at deltage i retsmødet den 4. juni 2024. Som dokumentation herfor sendte forsvareren to lægeerklæringer.

Den ene var udfærdiget af en læge fra Sharif Medical City Hospital i Pakistan, som havde tilset T den 31. maj 2024. Det fremgik af lægeerklæringen bl.a., at T havde mavesmerter og kastet op, og at han skulle hvile i tre dage, drikke væske og undgå at opholde sig i solen. Der skulle desuden være en opfølgning efter 24 timer.

Den anden var udfærdiget af Ts læge i Danmark den 3. juni 2024. Det fremgik af lægeattesten, at T havde kvalme, diarré og opkastninger på grund af en maveinfektion, og at han skønnedes at være forhindret i at møde i retten i to uger, herunder også i et kortvarigt fremmøde af op til en times varighed. Det fremgik endvidere, at lægeattesten var udfærdiget på baggrund af meddelelse fra anden læge den 3. juni 2024, og at patienten pt. befandt sig i Pakistan, hvor han var blevet undersøgt af en læge.

Ved kendelse af 4. juni 2024 afviste landsretten Ts anke i medfør af retsplejelovens § 920, stk.

2. Af landsrettens kendelse fremgår:

”Landsretten finder, at den fremlagte lægeattest, der er udfyldt den 3. juni 2024 af tiltaltes sædvanlige læge, læge A, ikke kan tillægges særskilt betydning, da den alene baserer sig på meddelelse fra anden læge, og læge A således ikke har undersøgt tiltalte. Desuden er konklusionerne i den fremlagte lægeattest ikke fuldt overensstemmende med oplysningerne i det i øvrigt fremlagte materiale fra Sharif Medical City Hospital.

Landsretten finder endvidere, at det fremlagte dokument fra Sharif Medical City Hospital ikke indeholder de nødvendige og tilstrækkelige oplysninger til at udgøre dokumentation for lovligt forfald. Bl.a. fremgår det af dokumentet, at tiltaltes maveinfektion skulle være opstået den 30. maj 2024 om aftenen, og at tiltalte den 31. maj modtog behandling. Derudover anbefales: ”rest for 3 days”, ”avoid exposure to sun” og ”take oral liquid. Stay hydrated”. Disse anbefalinger udelukker umiddelbart ikke, at tiltalte rejser til Danmark og deltager i hovedforhandling den 4. juni, hvilket heller ikke fremgår af dokumentet. Det fremgår videre af dokumentet, at der skulle ske ”follow up after 24 hours”. Det er ikke dokumenteret, hvorvidt denne undersøgelse er foretaget, og i bekræftende fald resultatet heraf.

På denne baggrund finder landsretten, at den fremlagte lægeattest og materialet fra Sharif Medical City Hospital ikke dokumenterer lovligt forfald, hvorfor tiltaltes anke afvises, jf. retsplejelovens § 920, stk. 2.”

I forbindelse med kæresagen for Højesteret har Ts forsvarer fremsendt supplerende lægelige oplysninger dateret den 3. juni 2024 fra Sharif Medical City Hospital. Det fremgår heraf bl.a., at T den 3. juni 2024 oplyste fortsat at have abdominale smerter, feber og mistet appetit, og at lægens undersøgelse af ham viste abdominal ømhed.

Anbringender

T har anført navnlig, at lægeerklæringen fra Sharif Medical City Hospital i Pakistan samt lægeattesten fra hans egen læge i Danmark hver for sig eller i hvert fald samlet dokumenterer lovligt forfald. Anken burde derfor ikke være afvist.

Hans sygdom i form af bl.a. hovedpine, opkastning og mavepine medfører lovligt forfald til hovedforhandlingen den 4. juni 2024, hvilket han også behørigt har dokumenteret, idet han blev tilset af en læge fra Sharif Medical City Hospital.

Den pakistanske læge anbefalede ham ved undersøgelsen af 31. maj 2024 tre dages hvile, og fremmøde til hovedforhandlingen den 4. juni 2024 var derfor reelt umuligt, når hjemrejse fra Pakistan medregnes. Desuden havde den danske læge forud for hovedforhandlingen konkluderet, at han ikke var i stand til at give møde.

Det forhold, at den pakistanske lægeerklæring og den danske lægeattest ikke er fuldt overensstemmende, bør ikke tillægges betydning til skade for ham.

Han har efterfølgende sendt et dokument dateret den 3. juni 2024 fra Sharif Medical City Hospital, som underbygger, at han den 3. juni 2024 fortsat ikke var blevet rask og dermed havde lovligt forfald.

Anklagemyndigheden har anført navnlig, at T ikke i tilstrækkelig grad har dokumenteret, at den angivne sygdom var til hinder for, at han kunne møde i retten.

T blev ifølge lægeerklæringen af 31. maj 2024 fra Sharif Medical City Hospital i Pakistan anbefalet tre dages hvile, dvs. umiddelbart til og med den 2. juni 2024. Han kunne derfor være rejst til Danmark den 3. juni 2024, så han kunne deltage i hovedforhandlingen den 4. juni 2024.

Den danske lægeattest af 3. juni 2024 er udelukkende baseret på den erklæring, som den pakistanske læge udfærdigede den 31. maj 2024. Det er i lægeattesten ikke nærmere begrundet, hvorfor T skønnedes forhindret i at møde i retten i to uger.

Kravene til dokumentation for lovligt forfald blev skærpet ved en lovændring i 2021, og den tiltalte skal således i tilfælde af sygdom fremlægge en tilstrækkelig lægerklæring senest ved retsmødets begyndelse. T har senere fremsendt et dokument dateret den 3. juni 2024 fra Sharif Medical City Hospital, hvoraf det fremgår bl.a., at han oplyste fortsat at have smerter, feber og mistet appetit. Dokumentet blev dog ikke forelagt landsretten og dokumenterer dermed ikke lovligt forfald før retsmødet.

Højesterets begrundelse og resultat

Sagen angår, om landsretten med rette har afvist Ts anke i medfør af retsplejelovens § 920, stk. 2. Efter bestemmelsen afviser retten tiltaltes anke, hvis tiltalte udebliver uden dokumenteret lovligt forfald, medmindre retten undtagelsesvis finder det nødvendigt at fremme sagen i tiltaltes fravær.

På grundlag af den fremlagte lægeerklæring af 31. maj 2024 fra Sharif Medical City Hospital, som Ts forsvarer fremsendte til landsretten forud for retsmødet den 4. juni 2024, må det lægges til grund, at T samme dag blev diagnosticeret med en maveinfektion, som medførte mave-

smerter og opkast, og at han i overensstemmelse med lægens anbefaling skulle hvile sig i tre dage.

På denne baggrund og efter sagens øvrige oplysninger finder Højesteret, at T må anses for at have godtgjort, at han havde lovligt forfald ved retsmødet den 4. juni 2024.

Højesteret tager herefter Ts påstand til følge, således at landsrettens kendelse om afvisning af anken ophæves, og sagen hjemvises til realitetsbehandling i landsretten.

Thi bestemmes:

Landsrettens kendelse ophæves, og sagen hjemvises til landsretten.

Statskassen skal betale kæresagens omkostninger.